

Istoria ascunsă a versetului patruzeci — numărul douăzeci și patru

Ezechiel Numărul Cinci

Jeff Pippenger

2026-08-10

În pasajul din Testimonies, volumul cinci, pe care l-am analizat de câteva articole încoace, ni se vorbește despre viziunea templului dată lui Ezechiel, Isaia și Ioan:

„Aceste lecții sunt pentru folosul nostru. Avem nevoie să ne sprijinim credința pe Dumnezeu, căci chiar înaintea noastră este un timp care va pune la încercare sufletele oamenilor. Hristos, pe Muntele Măslinilor, a înfățișat judecățile înfricoșătoare care aveau să preceadă a doua Sa venire: «Veți auzi de războaie și vești de războaie.» «Se va ridica neam împotriva neamului, și împărăție împotriva împărăției; și vor fi foamete, ciume și cutremure de pământ în diferite locuri. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.» În timp ce aceste profeții au primit o împlinire parțială la distrugerea Ierusalimului, ele au o aplicare mai directă la zilele din urmă.”

A Noua a lunii Av

Tișa B’Av, care înseamnă în ebraică „A Noua zi din Av”, este ziua iudaică ce comemorează distrugerea atât a Primului Templu de către babilonieni în anul 586 î.Hr., cât și a Celui de-al Doilea Templu de către Titus în anul 70. Ambele distrugerii au avut loc la aceeași dată calendaristică — în a 9-a zi a lunii ebraice Av (care cade de obicei în iulie sau august în calendarul gregorian). Când sora White pune în corespondență distrugerea Ierusalimului cu „timpul care va încerca sufletele oamenilor” în zilele din urmă, ea identifică două distrugerii care ilustrează amândouă legea duminicală ce va veni în curând.

Versetul șaisprezece din Daniel unsprezece reprezintă acea lege duminicală și corespunde cu versetul patruzeci și unu. În Ezechiel, distrugerea Ierusalimului este folosită pentru a ilustra separarea fecioarelor înțelepte de cele neînțelepte la legea duminicală. Ezechiel era rob în Babilon când a fost transportat în chip miraculos la Ierusalim pentru a vedea chiar acea separare în capitolele opt până la unsprezece.

Și s-a întâmplat în anul al șaselea, în luna a șasea, în ziua a cincea a lunii, pe când ședeam în casa mea și bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, că mâna Domnului Dumnezeu a căzut acolo peste mine. Atunci am privit și iată un chip, ca înfățișarea focului: de la înfățișarea coapselor Lui în jos, foc; și de la coapsele Lui în sus, ca înfățișarea strălucirii, ca culoarea chihlimbarului. Și a întins forma unei mâini și m-a apucat de un smoc din părul capului meu; și duhul m-a ridicat între pământ și cer și m-a dus, în vedeniile lui Dumnezeu, la Ierusalim, la intrarea porții dinăuntru care dă spre miazănoapte, unde era locul chipului geloziei, care stârnește gelozia. Ezechiel 8:1–3.

Cele patru capitole, de la opt până la unsprezece, constituie o descriere a separării, iar sora White, comentând asupra lui Ezechiel nouă, identifică nu numai faptul că era aceeași sigilare ca în Apocalipsa capitolul șapte, ci și că Ierusalimul reprezintă biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană din zilele din urmă.

„Cei care nu se simt mâhniți din pricina propriei lor decăderi spirituale și nici nu jelesc pentru păcatele altora vor fi lăsați fără sigiliul lui Dumnezeu. Domnul le poruncește solilor Săi, oamenii cu arme de nimicire în mâinile lor: «Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe și să n-aveți milă; ucideți cu desăvârșire pe bătrâni și pe tineri, pe fecioare, pe copilași și pe femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la Locașul Meu cel Sfânt. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.»

„Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitură mîniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia cărora Dumnezeu le dăduse o mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încrederea ce le fusese acordată. Ei adoptaseră poziția că nu trebuie să așteptăm minuni și manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința, iar ei spun: Domnul nu va face nici bine, nici rău. El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul cu judecată. Astfel, «Pace și liniște!» este strigătul unor oameni care nu-și vor mai înălța niciodată glasul ca o trâmbiță, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile sale și casei lui Iacov păcatele sale. Acești câini muți, care n-au vrut să latre, sunt aceia care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași pier împreună.”

„Urâciunile din pricina cărora cei credincioși suspinau și strigau erau tot ceea ce putea fi deslușit de ochi mărginiți, dar cu mult cele mai grave păcate, acelea care au stârnit gelozia Dumnezeului celui curat și sfânt, nu erau descoperite. Marele Cercetător al inimilor cunoaște orice păcat săvârșit în ascuns de lucrătorii fărădelegii. Aceste persoane ajung să se simtă în siguranță în înșelăciunile lor și, din pricina îndelungii Sale răbdări, spun că Domnul nu vede și apoi se poartă ca și cum El ar fi părăsit pământul. Dar El le va da pe față fățarnicia și va descoperi înaintea altora acele păcate pe care au fost atât de grijulii să le ascundă.”

„Nicio superioritate de rang, demnitate sau înțelepciune lumească, nicio poziție în slujbă sacră nu-i va păzi pe oameni de a sacrifica principiul atunci când sunt lăsați în voia propriilor lor inimi înșelătoare. Cei care au fost socotiți vrednici și drepti se dovedesc a fi căpetenii ale apostaziei și exemple de nepăsare și de abuz al îndurărilor lui Dumnezeu. Calea lor nelegiuită El nu o va mai îngădui, iar în mânia Sa Se poartă cu ei fără milă.”

„Cu reluctanță Își retrage Domnul prezența de la aceia care au fost binecuvântați cu o mare lumină și care au simțit puterea Cuvântului în slujirea lor față de alții. Ei au fost odinioară slujitorii Săi credincioși, favorizați cu prezența și călăuzirea Sa; dar s-au depărtat de El și i-au dus pe alții în rătăcire, și de aceea sunt aduși sub dezaprobarea divină.” Testimonies, volumul 5, 211, 212.

Întreaga carte a lui Ezechiel este plasată în contextul distrugerii Ierusalimului. În mărturia lui Ezechiel, asediul lui Nebucadnețar, care a durat un an și jumătate, este marcat în mod specific, însă

„aplicarea mai directă” a avertizării lui Isus din Matei douăzeci și patru este în zilele din urmă. În Ezechiel, acea linie a adevărului se găsește în capitolul douăzeci și patru.

15 ianuarie 588 î.Hr.

Din nou, în anul al nouălea, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, scrie-ți numele zilei, chiar al acestei zile; împăratul Babilonului s-a așezat împotriva Ierusalimului chiar în această zi.” Ezechiel 24:1, 2.

La această dată, care este de asemenea stabilită prin alte mărturii biblice, a început un asediu de optsprezece luni. Cuvântul Domnului care a venit la Ezechiel la acea dată a constatat în parabola cetății însângerate, ilustrată printr-o oală clocotindă, urmată de un foc mare. Parabola reprezintă în mod clar judecata asupra Ierusalimului și este urmată, în același capitol, de faptul că soția lui Ezechiel a fost luată printr-o lovitură, ca simbol că începuse asediul care avea în cele din urmă să distrugă sanctuarul.

Și cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, iată, îți iau dintr-o lovitură dorința ochilor tăi; totuși să nu jalești, nici să plângi și nici să-ți curgă lacrimile. Suspină în tăcere, să nu faci jale pentru morți; leagă-ți acoperământul capului pe tine și pune-ți încălțăminte pe picioare, să nu-ți acoperi buzele și să nu mănânci pâinea oamenilor. Astfel am vorbit poporului dimineța; iar seara soția mea a murit; și dimineța am făcut cum mi se poruncise. Ezechiel 24:15–18.

Atunci, oamenii din jurul lui Ezechiel au întrebat care este semnificația pildei și a morții soției lui.

Și poporul mi-a zis: „Nu ne vei spune ce înseamnă pentru noi aceste lucruri, de faci astfel?” Atunci le-am răspuns: „Cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Vorbește casei lui Israel: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Îmi voi profana sanctuarul, mândria puterii voastre, dorința ochilor voștri și ceea ce sufletul vostru cruță; iar fiii voștri și fiicele voastre, pe care i-ați lăsat în urmă, vor cădea de sabie.” Ezechiel 24:19–21.

Soția lui Ezechiel și sanctuarul sunt amândouă identificate în pasaj drept „desfătarea ochilor tăi”. Istoricii biblici arată că asediul a durat optsprezece luni, pe când asediile lui Cestius și Titus au durat patru ani, din anul 66 până în anul 70. O numărătoare exactă a timpului de la primul asediu al lui Cestius până la distrugere este de trei ani și jumătate, dar, atunci când se aplică „numărătorea inclusivă”, care este modalitatea de calcul folosită cel mai adesea în Biblie, sunt patru ani. Faptul că ambele moduri de calcul sunt valabile ne îngăduie să vedem atât trei ani și jumătate de la Cestius la Titus, cât și patru ani.

Avem două mărturii ale legii duminicale în cele două distrugeri ale Ierusalimului, iar detaliile ambelor istorii trebuie aplicate la legea duminicală care va veni curând — când Laodiceea este vărsată din gura Domnului. Începutul asediului lui Nebucadnețar este marcat de moartea soției lui Ezechiel. La moartea ei, lui Ezechiel i s-a poruncit să nu jalească în mod deschis, căci el era semnul iudeilor duși în captivitate.

Începutul perioadei de patru ani, din 66 până în 70, este marcat de semnul urâciunii pustiirii, care a fost semnul pentru creștinii din Ierusalim să fugă.

De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă:) atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți. Matei 24:15,16.

Două asedii care se aliniază în mod clar unul cu celălalt, iar ambele asedii conțin un „semn” la începutul asediului. Când Ezechiel a explicat ce însemna moartea soției sale și lipsa lui de jelire, el a explicat, iar apoi a consemnat:

Astfel, Ezechiel vă este un semn: după tot ceea ce a făcut el, așa veți face și voi; iar când se va împlini aceasta, veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Ezechiel 24:24.

Semnul morții soției lui Ezechiel a fost o identificare a distrugerii curând viitoare a Ierusalimului și a templului și a robiei care a urmat în Babilon. Semnul urâciunii pustiirii, despre care a vorbit Daniel, a fost un avertisment de a scăpa de distrugere, însă ambele asedii au un semn la început.

Va avea loc un asediu profetic înaintea legii duminicale care va veni curând, iar moartea soției lui Ezechiel este simbolul că biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceeană a fost pe deplin trecută cu vederea, pe când Ezechiel este un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii și este simbolul steagului ridicat la începutul asediului. Ezechiel este steagul celor o sută patruzeci și patru de mii la începutul asediului Babilonului, iar semnul urâciunii pustiirii de la început este „semnul” Romei. Un semn vorbește despre o avertizare internă, iar celălalt despre o avertizare externă. A existat cu siguranță o avertizare pentru creștini în anul 66, dar semnul de avertizare a fost Roma. Semnul în distrugerea Babilonului a fost soția lui Ezechiel. Roma este clasa celor care primesc semnul fiarei, iar Ezechiel este semnul celor care primesc sigiliul lui Dumnezeu.

Două perioade de încheiere

Primul asediu a durat optsprezece luni, iar al doilea asediu a durat patru ani. Ambele asedii își găsesc împlinirea lor „mai directă” în zilele din urmă, iar ambele asedii sunt legate în mod direct de profeția celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, aflată în Apocalipsa nouă cu versetul cincisprezece.

Începutul celor cinci luni din Apocalipsa nouă, versetul zece, a inclus o istorie care marchează o perioadă de treizeci și opt de ani, care culminează într-un asediu de patru ani, care este asociat cu numărul treizeci și opt și a identificat ridicarea islamului. Acel asediu de patru ani își găsește corespondentul în istoria care a început atunci când cei o sută cincizeci de ani (cinci luni) s-au încheiat și au început cei trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. A început la 27 iulie 1449 și, patru ani mai târziu, islamul a adus un asediu de cincizeci și cinci de zile împotriva Constantinopolului, care s-a încheiat la 29 mai 1453.

Când profeția de timp care a început la 27 iulie 1449 s-a încheiat la 11 august 1844, cei patru ani ai mișcării primului și celui de-al doilea înger, din 1840 până în 1844, s-au aliniat cu asediul de patru ani din 1333 până în 1337 și, de asemenea, cu perioada de patru ani din 1449 până în 1453. Acești

trei martori, care fac toți parte în mod direct din aceeași linie profetică, reprezintă o perioadă simbolică de patru ani în care mișcarea primului și celui de-al doilea înger din 1840 până în 1844 este repetată în istoria mișcării celui de-al treilea înger. Acești trei martori prefigurează un asediu de patru ani în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea perioadă de patru ani este ilustrată, de asemenea, prin asediile Ierusalimului din anii 66 și 70.

Începutul asediului de patru ani de către Cestius, în anul 66, iar apoi încheierea lui de către Titus, în anul 70, produc un simbol alfa și un simbol omega pentru o perioadă de patru ani. Aceeași perioadă este, de asemenea, reprezentată ca trei ani și jumătate, ceea ce, la rândul său, se aliniază cu cei trei ani și jumătate profetici în care Roma papală a călcat în picioare sanctuarul.

Dar curtea care este afară din templu las-o deoparte și nu o măsoară; pentru că a fost dată neamurilor, iar cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și ei vor proroci o mie două sute șaizeci de zile, îmbrăcați în sac.
Apocalipsa 11:2, 3

Și vor cădea sub tăișul sabiei și vor fi duși captivi între toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

Este esențial de observat că aplic atât calculul „inclusiv”, cât și pe cel „exclusiv” la perioada reprezentată de simbolul alfa al lui Cestius până la simbolul omega al lui Titus. Aceasta arată că două aplicări ale timpului sunt reprezentate printr-o singură istorie. Ne-am ocupat deja de acest principiu biblic atunci când am analizat (cu multe articole în urmă) timpul dintre vizita lui Isus la Cezareea-Filipi (Panium) și călătoria Sa pe Muntele Schimbării la Față. Doi autori biblici consemnează șase zile, iar unul opt zile.

Și, după șase zile, Isus îi ia cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și îi duce deoparte pe un munte înalt. Matei 17:1.

Și după șase zile, Isus ia cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și-i duce singuri, deoparte, pe un munte înalt; și S-a schimbat la față înaintea lor. Marcu 9:2.

Și s-a întâmplat că, la aproape opt zile după aceste cuvinte, i-a luat cu Sine pe Petru, pe Ioan și pe Iacov și S-a suit pe un munte ca să Se roage. Luca 9:28.

Distrugerea Ierusalimului are o aplicație „mai directă” la zilele de pe urmă, iar acea distrugere este ilustrată prin doi martori reprezentați de Babilon și Roma. Cei doi martori se armonizează unul cu celălalt, dar oferă caracteristici profetice diferite și esențiale, pentru a amplifica adevărul. Asediul de către Roma (66–70) a durat patru ani, ceea ce reprezintă, de asemenea, trei ani și jumătate. Cei trei ani și jumătate se leagă de călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, împlinită atât de păgânism, cât și de papalitate. Călcarea în picioare de către papalitate a fost timp de trei ani și jumătate simbolici, așa cum este prefigurată de trei ani și jumătate literali în asediul de către Roma.

Acel asediu de patru ani se leagă, de asemenea, de perioadele de patru ani asociate cu linia profetică ce identifică înălțarea Islamului și, după aceea, înălțarea mișcării atât a primului și celui de-al doilea, cât și apoi a celui de-al treilea înger. De la Cestius la Titus se intersectează atât cu roata Romei papale, cât și cu roata Islamului. Roata Romei și cei trei ani și jumătate ai lui Cestius

și Titus se intersectează cu cei trei ani și jumătate simbolici ai Romei papale, identificând astfel cele două entități ale Romei păgâne și papale. Roata Islamului este legată prin aceeași istorie, înțeleasă ca patru ani, dar, la fel ca în cazul roții Romei din acea istorie, Islamul este asociat cu o a doua putere supusă roții Islamului — aceasta fiind Adventismul. Perioada de trei ani și jumătate reprezintă Roma în ambele ei faze, iar perioada de patru ani reprezintă Islamul și Adventismul. Roma păgână și cea papală nu pot fi separate profetic și nici Islamul și Adventismul.

Aceasta cere, din punct de vedere profetic, ca atunci când luăm în considerare asediul Babilonului, în ilustrarea asediului de optsprezece luni să fie văzute două înțelegeri ale timpului. Două reprezentări ale timpului în asediul adus de Roma cer, din punct de vedere profetic, două reprezentări ale timpului în asediul adus de Nebucadnețar. Asediul de optsprezece luni al lui Nebucadnețar poate fi, de asemenea, înțeles ca un simbol al unui an și jumătate. Optsprezece luni înseamnă un an și jumătate, iar un an și jumătate poate fi exprimat ca 1,5 ani. Asediul lui Nebucadnețar a fost deopotrivă de optsprezece luni și de unu virgulă cinci (1,5) ani.

Cele optsprezece luni se referă la puterea care urma să calce în picioare Ierusalimul, iar cei 1,5 ani se referă la Islamul. Roata profetică a socotelii care identifică optsprezece luni identifică Babilonul, iar cealaltă roată profetică a socotelii identifică Islamul. Încă nu am prezentat o explicație a modului în care ajungem la aplicarea celor 1,5 ani în legătură cu Islamul, însă trebuie remarcat faptul că cele două socoteli ale timpului în distrugerea adusă de Roma sunt legate de roata profetică a Romei (atât păgână, cât și papală), iar cealaltă socoteală este legată de roata profetică a Islamului. Aceste caracteristici se găsesc atât în distrugerea alfa, cât și în distrugerea omega a Ierusalimului.

Asediul de patru ani al Ierusalimului, sub Cestius și Titus, reprezintă încheierea unei linii profetice care a început cu o perioadă de treizeci și opt de ani, care s-a încheiat cu un asediu de patru ani simbolizând înălțarea islamului, iar perioada finală de patru ani din aceeași linie reprezintă înălțarea steagului celor o sută patruzeci și patru de mii.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.